

**ПОКАЯНИЕТО НА КОТАРАКА
ПЕРСИЙСКА ПРИКАЗКА,
ПРЕРАЗКАЗАНА ОТ АН
МАРСЕЛ**

Превод от френски: Миглена Милушева, 1989

chitanka.info

Живял някога един чудесен персийски котарак, в разцвета на силите си. Де да можехте да го зърнете отнякъде — страстен ловец, с дълги сладни мустаци, с наточени зъби, с пронизващ поглед, обладаващ странна, чудодейна сила!

Един хубав ден той видял, че е забравил да затвори вратата на хамбара. С дълги гъвкави скокове се върнал обратно и връхлетял върху една мишка, която тутакси била разкъсана и изядена. Да, ама после котаракът започнал да се разкайва и като не знаел що да стори, решил да отиде в голямата джамия. Минал под портика, където се оставят обувките, после паднал на колене и започнал да удря чело в земята, както бил виждал, че правят мохамеданите в часовете за молитва. После се заклел тържествено, никога вече да не убива мишлетата и се разридал.

Слухът за покаянието на котарака бързо се разнесъл из целия град. Мишият народ, разбира се, пръв научил голямата новина. Започнали безкрайни забавления, увеселения и гощавки.

Щом радостта поутихнала, султанът на мишоците и плъшоците събрал своите съветници.

— Как мислите, може би е редно да изпратим делегация при нашия бивш неприятел? Неговото сърце намери пътя към доброто. Сега той би трябвало да служи за пример на цялата проклета и ненавистна котешка раса, от която прави изключение, за което и трябва да бъде поздравен.

Пратеничеството на мишоците, а то било цяло шествие, поело към дома на котарака. Той излязъл да ги посрещне:

— Добре дошли, скъпи приятели, в най-щастливия за мене ден! Признавам си, че водех лош живот, подчинен на гнева и насилието. Убивах, разкъсвах, раздирах и разпорвах стотици хиляди ваши събрата. Ала сега, както сигурно сте чули вече, аз се покаях за греховете си и реших да се отдам на въздържание и смирение.

Посланиците на мишия султан останали много изненадани от тези възвишени слова, сторили три дълбоки поклона и извадили богати дарове. Имало делва с вино, банички с просо, стафиди, фъстъци, семена от пъпеш, големи парчета сухо сирене, дребни сладкиши, украсени с разноцветна захарна глазура, кашмирени шалове и приказни роби. Гледал котаракът даровете — а те от хубави похубави — и място не можел да си намери от радост.

— Хе-хе, че то си заслужавало да стана вярващ мюсюлманин! Аллах е велик и очевидно е останал доволен от моето покаяние.

После прехвърлил погледа си върху посланиците. А те стояли, подредени в редица, с почиттелно сведени главици, увили опашка около лявото краче, както се полага да се държат добре възпитаните плъшоци и мишоци, когато са на гости. Тази гледка вдъхновила котарака дотолкова, че му дошла наум една великолепа идея.

— Приятели — рекъл важно-важно той, — виждам, че ще можем да се разберем. Както вече казах, от сега нататък няма повече да безпокоя вашия народ, обитаващ тази къща. Можете да лудувате, колкото си искате, от мазето до тавана. Смейте се, веселете се, играйте във всички стаи, без да се стеснявате. Вие сте напълно свободни. Знаете, че прекарвам по-голямата част от времето си в джамията, ала не се тревожете — не е необходимо да ме придружавате по време на дългите ми моления. Единственото, за което ще ви помоля, е да изразявате благодарността си заради голямата ми доброта, като идвате всяка сутрин и всяка вечер да ме поздравявате с маршова стъпка, подредени в колона по един. Ще влизате през едната врата, ще излизате през другата. Пред мен ще дефилирате един по един. Аз ще седя хей там, на възглавницата. А сега си вървете. Вярвам, че утре сутрин ще видя тук целия миши народ.

Пратениците отново се поклонили три пъти и се оттеглили, за да разкажат на султана какво са свършили. Той се зарадвал:

— Ако само това е цената на нашата свобода, струва ми се, че не плащаме много скъпо. Всяка сутрин и вечер ще удряте крак пред възглавницата на котарака и всеки от вас ще сторва и по един дълбок поклон.

Още на следващата сутрин мишоците започнали да се точат в индийска нишка и всеки ниско се покланял пред меката възглавница, на която важно-важно се бил разположил котаракът. Всички били весели и доволни и безгрижно си подскачали из цялата къща. А котаракът? Е, той пък бил два пъти по-доволен заради хитрия капан, който заложил. Ами да, всичко било най-долна измама. Сутрин и вечер, когато шествието приключвало, щом последното плъхче се поклоняло, а всички останали били вече излезли през втората врата, котаракът се хвърлял с безшумен скок върху нещастника, убивал го и преспойно го изяждал, без никой да го заподозре в каквото и да било

прегрешение. Благодарение на това хитроумно изобретение той вече не се преуморявал да си дири препитанието — то само му се поднасяло сутрин и вечер, без да се броят дребните подаръци, които мишките му правели от време на време в знак на уважение, защото те въобще не се досещали какво става, ами продължавали да се радват на котешкото великодушие, благоразположение и всякакви други добродетели.

Ала между многобройните домашни плъхове имало и двама млади плъшоци, които били много по-съобразителни и по-предпазливи от своите събратя и смятали, че проявите на високомерно безразличие от страна на котарака не предвещават нищо хубаво. Когато минавали пред него, те се покланяли, както и всички останали, ала винаги били нащрек, готови при най-малкия знак за тревога да се шмугнат в някоя дупка.

— Този котарак е злодей — рекъл Шамсодин на своя приятел. — Убеден съм в това.

— И аз така смятам — отговорил Шамсолах, — само че не знам как да го разобличим.

Мислили, мислили, чак до късна доба си шушукали нещо.

— А сега — рекъл най-накрая Шамсолах, — вече можем да си лягаме. Планът ми се струва чудесен и дори да не открием нищо, поне не рискуваме кой знае какво.

— Аз не рискувам — отговорил Шамсодин, — защото ще бъда в началото на шествието. Само че ти ще бъдеш последен на опашката... Брррр! Страх ме е за теб!

— Добре де, помисли внимателно! Ти ще ме извикаш и аз ще ти отговоря. Ще ме извикаш още веднъж и аз пак ще ти отговоря. Така ще си подвикваме, докато трае цялото шествие. Какво толкова очакваш да ми се случи? Котаракът нищичко не може да ми направи, а рече ли да ми запуши устата, всички братя плъшоци и мишоци тутакси ще забележат.

— Само че нека да се сменяме — подел отново Шамсодин. — Сутринта ще бъда начело, ала вечерта искам да заема на свой ред опасното място.

— Опасното място! — засмял се Шамсолах. — Ще видиш, че всичко ще мине като по мед и масло.

На другата сутрин, докато се подреждали, Шамсодин прередил всички и застанал начело на шествието. Шамсолах пък пристигнал

много късно и се оказал последен в колоната. Както било станало вече обичайно, плъшоците тръгнаха и първият — Шамсодин, минал покрай възглавницата на котарака, като не забравил да стори дълбок метан. След което обаче, за всеобщо изумление, той отворил уста и се провикнал с пискливия си глас:

*Братленце, Шамсолах, ехей,
къде си, скъпи Шамсолах?*

Веднага се е чуло цвърчене от другия край на веригата:

*Ето ме, братленце Шамсодин,
тук съм, скъпи Шамсодин!*

Докато траела цялата процесия двамата побратими все така се викали и си отговаряли. Естествено, котаракът не посмял да докосне Шамсолах, който бил последен във веригата, защото пронизителното гласче щяло внезапно да секне и после... През целия ден той бил в много лошо настроение, защото торбичката с фъстъци, изпратена от мишия султан, не можела да утоли глада му. Цели дванайсет часа да ти стърже от глад в корема не е шега работа! Е, опитвал се да се залъгва с мисълта, че на вечерната процесия щастието ще му се усмихне и последен ще се окаже някой особено тлъст и вкусен плъх.

Ала вечерта с отчаяние и гняв разбрал, че двамата побратими отново са заели първото и последното място в колоната. Щом отново започнали да викат до прегракване с пронизителните си гласчета, които се разнасяли надалеч:

*Братленце, Шамсодин, ехей,
къде си, скъпи Шамсодин?*

Питал единият, а другият веднага отговарял:

*Ето ме, братленце Шамсолах,
тук съм, скъпи Шамсолах!*

И така по време на цялата процесия. Котаракът пак останал гладен. Усещал, че гневът го обзема все по-силно, но напрягал всичките си сили само и само да запази спокойствие. Достатъчно умен бил, за да разбере, че положението му е много по-сериозно, отколкото изглеждало на пръв поглед.

И имал право — през деня Шамсодин и Шамсолах разказали на цялото мише братство как стоят нещата, предупредили всички, че търпението на котарака е подложено на сериозно изпитание и че цялото шествие трябва да се разпръсне при най-малкия подозрителен жест от страна на техния отколешен враг.

Рано-рано на следващата сутрин, още докато пльцоци и мишоци се събирали за процесията, котаракът влязъл при тях с безкрайно спокоен и нехаен вид. Разбира се, Шамсолах вече бил там — пръв във веригата. Котаракът му хвърлил мрачен поглед и седнал на мястото си с привидно спокойствие. После му дал знак с края на опашката си да се приближи.

— Я кажи, малкия, ти ли вдигаш толкова голяма врява всяка сутрин и всяка вечер по време на церемонията? Ще те помоля отсега нататък да се движиш в пълно мълчание, както останалите, без да се набиваш в очи.

Само че Шамсолах не се уплашил и отвърнал с острия си гласец:

— Ако твоя светлост е искал безмълвна процесия, трябвало е да го каже своевременно. В договора такова условие няма. Трябва да поставя въпроса пред нашия султан. А пък, докато чакаме...

И Шамсолах си поел дълбоко дъх, после се разцвърчал с пълно гърло.

Братленце, Шамсодин, ехееей...

Това вече надхвърляло всякакви граници. Извън себе си от ярост, котаракът с гневен писък се хвърлил с пружиниращ отскок към

нарушителя. Само че мишоците били нащрек и след миг всички се разпръснали и изпокрили кой където свари.

Добрият състезател винаги разбира още преди края на играта дали ще я спечели или, както станало с нашия котарак, ще я загуби.

Питате ме къде се скита той сега? Не знам, никой повече нито го чул, нито го видял из тия земи. А мишият султан направил Шамсолах и Шамсодин свои съветници, обсипал ги с приказни дарове и ги оженил за дъщерите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.